

Autor: Karel Veliký

Indoevropské kmeny spolu válčily od pradávna. Evropské národy také. Společná barva kůže či příslušnost ke stejné jazykové skupině ještě nezaručují stejnou **politickou vůli**. Dokázaly se však také sjednocovat. Táží-li se dnes někteří „mudrci“ – úplně naivně – v čem spočívá naše „evropská identita“, pak odpovídáme: především ve společných obětech proti vnějšímu nepříteli. Od řeckých států, přes říši Franků až k tureckým válkám umírali muži, abychom my mohli žít: Za etnogeopolitickou skutečností Evropy!

I. Předehra:

Chronicky rozhádané řecké „polis“ se – alespoň částečně – sjednocují proti etnické a kulturně cizímu nepříteli. U Marathonu (Miltiades) nebo u Thermopyl (Leonidas) jejich „těžká pěchota“ (hoplité) prokazuje převahu nad národy, v nichž se rozplynula stará perská šlechta.

II. Od římského vypálení Kartága:

451: Aetius v čele spojených římských a germánských vojsk zastavuje Huny na Kataulanských polích.

732: Frankové Karla Martela zadržují Saracény nedaleko Tours.

795: Karel Veliký drtí Avary v Panonii.

955: Ota I., německý císař, definitivně pacifikuje kočovné Maďary u Augšpurku, „nejvýznamnější bitva 10. století“; Češi jsou u toho! Boleslav I. ve stejné době odráží Maďary na Moravě...

1000-1100: Reconquista.

1085: Znovudobytí Toleda na Maurech. Kastilská království v čele.

1061-1072: Normané Roberta Giuscarda vypuzují Maury ze Sicílie.

1095: První křížová výprava proti Seldžukům.

(Vznik rytířských řádů.)

1241: Tatarsko-mongolský vpád. Bitva u Lehnice

(„při jedné šarvátce u Olomouce král Václav I. odráží mongolský nájezd, tzv. ‚hoštýnský zázrak‘ je interpretován jako záchrana Evropy před zkázou“).

12. – 15. stol.: Druhá fáze reconquisty: portugalští křesťanští bojovníci spolu s flanderskými a německými rytíři proti Maurům; podle templářského vzoru zde vznikají řády jako Santiago, Alcantara, Aviz nebo Calatrava.

1212: Sjednocené evropské vojsko poráží Maury u Las Navas de Tolosa.

III. Od Nikopole k Zentě:

1396: Zikmund Lucemburský poražen sultánem Bajaretem u Nikopole; tisíce johanitů,

německých a francouzských rytířů umírá.

1440: Johanité odráží Turky na Rhodu – obrovský ohlas v celé Evropě, příliv dobrovolníků; ostrov bránili angličtí, němečtí, francouzští, italští i španělští rytíři.

1444: Porážka Uhrů (pod Hunyadym) a Poláků (Ladislav II. Jagelonský) u Varny. Ohrožení střední Evropy!

1453: Z Konstantinopole se stává Istanbul.

1456: Polská a uherská vojska úspěšně hájí Bělehrad.

1458 – 1463: Celý Balkán v tureckých rukou. Srbsko padlo 1459, Bosna 1463, Hercegovina 1483.

Kosovo pole; na počátku 16. století nová turecká ofenzíva:

1521: Dobytí Bělehradu. Obležení Krymu.

1522: Dobytí Rhodu, „poslední výspy Evropy ve Středomoří“.

1526: Bitva u Moháče

(Uhry se rozpadají na Sedmihradsko, „samostatné“ knížectví ovládané muslimy, vlastní „turecký pašalik“ a Uhry rakouské).

1529: Defenzíva Evropanů vrcholí prvním obležením Vídně!

1565: Turci neúspěšně obléhají Maltu, nové sídlo johanitů.

(„Johanité hájili společně s válečníky západních národů po dlouhou dobu Evropu, její mravní i hmotnou zřízenost před návaem davů surových plemen asiatských a afrických, zvláště Arabů, Turků, Mameluků [„Egyptanů“], vykonávajíce co malý hlouček odhodlaných hrdinů činy obdivuhodné statečnosti“, píše A. Ludikar. A skutečně! Po pět století tvořili hlavní hráz islámské expanzi ve Středomoří – vždyť v této oblasti zájmově zvláště roztržštěná Evropa byla zřídka schopna obrany jako celek – tuto úlohu tedy převzal řád, jako malá **mezinárodní** organizace. Ne náhodou nese náhrobní deska v maltské katedrále na paměť slavného velmistra nápis: „Zde leží La Valette, postrach Afriky a Asie, **Štít Evropy**“).

1571: Bitva u Lepanta. Španělé (i Cervantes!) a Italové posílají ke dnu tureckou flotilu.

Během 17. století se síly vyrovnaly, v druhé polovině začíná restituce a konsolidace Uher na Turcích.

1664: „Vašváarský mír“: zastavení turecké expanze, konec 1. turecké války (hrabě Sporck vítězí u Sv. Gottharda).

1683: Nový nápor, obležení Vídně; 11 000 proti 200 000 po celé 2 měsíce; **aby se Vídeň nestala novým Cařihradem, přicházejí evropské posily**: říšská knížata, saský a bavorský kurfiřt, polský král Jan Sobieski (14 000 mužů). Silná koalice vítězí.

1686: Dobyt zpět Budín. Rozvrácení „budínského pašalíku“.

1688: Evropané dobývají Bělehrad; „Karlovecký mír“ – dobytí Uher v původním rozsahu.

1697: Evžen Savojský, vítěz od Zenty!

IV.: Válka s Turkem (1716-1718)

„Požarevacký mír“: původní hranice Uher překročena; kolonizace (evropští rolníci dostávají na dobytém území půdu, za to jsou povinni sloužit ve vojsku).
1736-1739: Po neúspěšné válce navrácení Srbska, záp. Valašska a Bosny muslimům.

Definitivně jsou Turci vytlačeni z Evropy až v 19. století, solidaritou Pruska, Ruska a Rakouska, jakož i národně-osvobozeneckým bojem Srbů, Řeků (Byronova dobrovolnická jednotka!) a dalších podrobených národů.

Zhruba o sto let později, „díky“ politické impotenci a zkorumpovanosti západoněmecké politické třídy, začíná kolonizace nová („od gastarbeiterů k mešitám“), tentokrát přímo v srdci Evropy!

A nezapomeňme! Co se dnes děje v Kosovu je následek turecké politiky: aby změnili etnický a náboženský obraz země, která byla středem srbského království, neváhali ji kolonizovat Albánci, vyznávajícími islám.